

Întoarcerea la Horeb

Vineri, 26 mai 2006

Gili Cârstea

Sinai este doar un pisc dintr-un masiv muntos numit Horeb, legat de multe experiențe ale poporului lui Dumnezeu. Autorii Bibliei vorbesc deseori despre Horeb ca despre „muntele lui Dumnezeu.” Acolo Domnul a vorbit poporului Său „în multe rânduri și în multe feluri” despre regulile noi ale împărăției Sale, iar muntele Horeb are încă multe de spus generației prezente, în rolul ei teribil de purtător al ultimei solii de har către lume.

Privind în trecut felul în care Dumnezeu a fost constrâns să Se adreseze copiilor Săi, observăm că iar și iar El a trebuit să-i aducă la muntele Horeb, fizic sau spiritual. Ascunde muntele Horeb ceva tainic, greu de pătruns dar absolut necesar, și care să ne țină până în vremea noastră învârtindu-ne în jurul lui fără să înțelegem despre ce este vorba?

La Horeb Dumnezeu a oferit poporului Său un întreg sistem de legi și regulamente, metafore pentru „lucrurile viitoare.” La Horeb Moise a cerut să vadă pe Dumnezeu, dar în schimb a primit o descriere profundă a caracterului Său. La poalele muntelui Horeb, Aron și oamenii cu nume turnau idoli cărora Israel să le mulțumească pentru eliberarea din Egipt. La Horeb au cerut să nu le mai vorbească Dumnezeu, instituind astfel oficiul de mijlocitor uman, cu toate relele care au rezultat de aici.

Un eveniment de mare interes pentru noi legat de muntele Horeb se găsește în istoria poporului ales din vremea lui Ilie. După confruntarea de pe muntele Carmel, în care poporul și împăratul au avut ocazia să vadă cu ce fel de evlavie se ocupau preoții națiunii, Ilie coboară în capitală, sperând să ducă la bun sfârșit lucrarea de redeșteptare începută pe munte. Constată însă că administrația, sub tutela cabinetului doi, nu este prea încântată de soluția lui Ilie pentru apostazia clericală, și amenință cu represalii. Îngrozit, Ilie fuge în pustie și dorește să moară. Se așează sub ienupăr și cere lui Dumnezeu să-i ia viața. Dumnezeu răspunde cu pâine și apă, plus o invitație la Horeb.

Ce să caute Ilie tocmai la Horeb, o călătorie de „patruzeci de zile și patruzeci de nopți” pe jos, în condiții aspre de deșert și fără provizii de drum? Nu era la doi pași muntele Carmel? Nu se descoperise acolo Dumnezeu atât de minunat, întorcând inimile poporului Său spre Sine cu atâta eficiență? De ce era nevoie de o călătorie lungă și istovitoare tocmai la Horeb?

Ilie avea nevoie să învețe ceva despre caracterul și lucrarea lui Dumnezeu, lucruri care se puteau afla doar la muntele lui Dumnezeu. În Ilie, poporul revenea la Sinai să

înțeleagă ceea ce îi scăpase la darea legii. Turta „coaptă pe niște pietre” pe care i-a oferit-o îngerul, și care i-a dat puterea să ajungă la Horeb, este o dovadă că Dumnezeu se va îngriji să ajungem la o autentică înțelegere a caracterului Său oricât de neprielnică ar fi pustia pe care va trebui să o străbatem.

Pentru ce a trebuit să vină Ilie tocmai la Horeb?

Ajuns la muntele lui Dumnezeu, caută adăpost într-o peșteră și așteaptă instrucțiunile Domnului. „Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Ce faci tu aici, Ilie?” (1 Împ 19:9). Adică, ce speri că vei face aici, cum ai ajuns aici și care este perspectiva ta despre situația în care te afli? Vă rog să urmăriți răspunsul lui Ilie: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor; căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale, și au ucis cu sabia pe proorocii Tăi; am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața!” (1 Împ 19:10). Aceasta este o descriere corectă a stării națiunii. Poporul lui Dumnezeu părăsise adevărul rupând legământul, deși practicau formele legământului, iar mesagerii trimiși la ei erau omorâți spre a nu produce tulburare și agitație în popor. În limbajul actual, „spre a nu apare fanatismul printre noi.”

Deși revoluția de pe Carmel înlăturase clerul apostaziat, Israel nu găsea calea autentică spre evlavie și putere, nu reușea să vadă în termenii legământului făcut la Sinai drumul spre neprihănirea lui Hristos. Acum Ilie sta înaintea Domnului, neputincios, confuz, speriat, incapabil să vadă dincolo de îndeplinirea datoriei o soluție pentru redeșteptare și reformă. „Am fost plin de râvnă,” spune el, dar se pare că asta nu a folosit la nimic. Așa și era, căci a fi „plin de râvnă” fără să vezi perspectiva largă a mării controversate nu este de prea mare folos. Ilie avea nevoie să vadă „fața” lui Dumnezeu, ca și Moise altădată. Avea nevoie să vadă fața aceea iubitoare, delicată, sfioasă, modestă, respectuoasă, „îndelung răbdătoare,” „plină de bunătate,” care „nu pizmuește; nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de neleguire ci se bucură de adevăr, acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.” Moise a văzut toate acestea și a început să-i strălucească fața.

Ilie avea nevoie de aceeași experiență. Trebuia să înțeleagă neapărat că „forța constrângătoare nu se află decât sub guvernarea lui Satana,” și că principiile lui Dumnezeu nu permit folosirea forței sau amenințării cu forța. I s-a făcut invitația: „Ieși, și stai pe munte înaintea Domnului!”

„Și iată că Domnul a trecut pe lângă peșteră. Și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, a venit un foc: Domnul nu era în focul acela. Și după foc, a venit un susur blând și subțire. Când l-a auzit Ilie, și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a stat la gura peșterii” (1 Împ 19:11-13).

Aceasta este una dintre cele mai frumoase descoperiri ale neprihănirii lui Hristos din Vechiul Testament, întrecută doar de exemplul viu al celui de-al doilea Adam. Domnul nu este în furtună, cutremur sau foc. Acestea sunt manifestările unei puteri străine, în contrast

marcant cu rolul răscumpărător, vindecător, al Tatălui nostru ceresc. Domnul tânjea să Se descopere ca fiind „iubitul” și „soțul” unui popor care se complăcea în a-L trata ca fiind „stăpânul” (Osea 2:16-20), și astfel Îl confunda cu Baal. La fel ca Moise, Ilie a avut înaltul privilegiu să observe această deosebire marcantă între opinia populară și realitate. Așa se explică faptul că cei doi au fost aleși să coboare spre a încuraja pe Omul Isus Hristos în misiunea Lui de a face cunoscut oamenilor slava caracterului divin. Și ce demonstrație glorioasă!

Dar timpul trecea, iar poporul lui Dumnezeu nu reușea să vadă lumină în profeția din Osea 2. Așa se face că El a decis în 1888 să cheme pe munte doi mesageri ai Săi, spre a le arăta din nou ce legătură este între legea de la muntele Horeb și neprihănirea lui Hristos. Ei au descoperit că legea nu era decât un îndrumător spre Hristos, ca să putem descoperi în neprihănirea Acestuia caracterul lui Dumnezeu. Se apropia vremea confruntării finale, iar biserica rămășiței nu reușea să se desprindă de chipul violent al „stăpânului,” nu reușea să privească pe Tatăl descoperit în ceea ce ea numea plină de mândrie „farmecul inegalabil” al Fiului. Solia 1888 trebuia să realizeze tocmai acest lucru, să lege neprihănirea lui Hristos de caracterul lui Dumnezeu. Solia a fost identificată a fi „cu adevărat” solia îngerului al treilea, o descoperire a neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea:

„Văd frumusețea adevărului în expunerea neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, așa cum a prezentat-o doctorul [E.J.Waggoner] în fața noastră...”

Ceea ce s-a prezentat se armonizează perfect cu lumina pe care Domnul a binevoit să mi-o dea în toți acești ani ai experienței mele. Dacă frații noștri pastori ar accepta doctrina care a fost prezentată atât de clar – neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea – iar eu știu că ei trebuie să o accepte, prejudecățile lor nu ar avea o putere stăpânitoare, iar poporul ar fi hrănit cu hrană la vreme potrivită” (The EGW 1888 Materials, Vol. 1, p.164 – Ms. 15, 1888).

Poporul ar fi și astăzi hrănit cu hrană la vreme potrivită, dacă ar fi lăsat să privească liber spre monumentul neprihănirii noastre. Va fi obligatoriu să urcăm pe muntele Horeb și să vedem că Domnul nostru nu este nici în furtună, nici în cutremur și nici în foc, dacă sperăm să luminăm vreodată pământul cu o solie de har abundent. Domnul a luat măsuri ca turta coaptă pe pietre („începutul soliei îngerului a cărei slavă va lumina pământul”) să ne facă în stare să străbatem drumul lung și anevoios prin pustia teologiei contemporane și să ajungem în siguranță la muntele Domnului.

Moise, Ilie și Hristos au urcat muntele Domnului, și acolo L-au descoperit pe Tatăl cu totul diferit de felul în care era văzut de poporul Său. Oricât de lung sau obositor ar părea drumul înapoi la Horeb, el este singura soluție pentru letargia care paralizează rămășița de ani nenumărați. Acolo, pe munte, Dumnezeu vorbește și lucrează doar ca un susur blând.

Să ne învârtim în jurul muntelui lui Dumnezeu fără să înțelegem caracterul Său, și sperând că El va interveni, cândva, cu mână forte spre a justifica speranțele noastre profetice, se va dovedi cea mai mare tragedie a tuturor timpurilor.